

Квіти – дарунок долі

Щойно ранок тихо відкриває двері у неповторну і загадкову світлицю дня, а перші промені сонця ніжно торкаються віконних шибок, як Л. П. ГЛАДИШ виходить з оселі на подвір'я, сідає на лавочку і з любов'ю споглядає на квіти, які веселково виграють довкола. Жінці здається, що вони їй вдячно всміхаються за тепло невтомних рук, які висаджують їх і бережливо доглядають за ними. В такі хвилини Людмила Павлівна подумки розмовляє з ніжними ромашками, граціозними глідіолусами, пишними трояндами і розкішними піонами. І її вразливу до краси душу наповнює світла благодать і почуття щирої приязні до цього природного Божого дару. Нещодавно я здійснив свій задум – побував в гостях у відомій березнівській квітникарки і спільно з нею милувався клумбами та справжніми мистецькими композиціями, створеними працюючими руками і творчою уявою цієї закоханої у квітковий світ жінки. Насолоджуючись цією красою, я запитав у неї:

– Людмилу Павлівно, до речі, а де самі ви берете таке квіткове розмаїття?

– Спочатку, коли ще працювала у Городищенській школі, я їх замовляла у такій собі агенції «Інтер-флора». Пригадую, що перша посилка з глідіолусами прийшла аж із Самарканду, що в Середній Азії. А потім регулярно закуповувала різні квіти в інших структурах, які займаються їх розведенням і продажами.

– А як ставився до вашого життєвого захоплення, на жаль, нині уже покійний чоловік Валерій Володимирович? – цікавлюся у Л. П. Гладіш.

люблю їх і переживаю за них, як і за всім живим на цій землі. Квіти для мене – своєрідна віддушину і дарунок долі. Вони мене розуміють та підтримують в останні роки, коли я пережила такі непоправні втрати рідних і близьких людей. Тож щойно починає сходити із землі сніг, я вже розгрібаю його і шукаю рослину, що називається морозник. Вона тоді вилазить із землі, я гладжу її білі бутони і моє серце наповнюється дивним теплом, а душа спокоєм.

Це дарує мені певну життєву наснагу.

– Чи є у вас улюблені квіти?

– Практично вони для мене усі дорогі і милі. Але чомусь найбільше хвилюють мою уяву білі ромашки і троянди, які полонять душу своєю ніжністю і оригінальною красою.

– Оце, коли я прямував до вас, Людмилу Павлівно, якась жінка уважно оглядала ваш город і сказала: «Які ціка-

– Людмила Павлівно, коли у вашою серці зайсніла іскра любові до квітів?

– Думаю, вона передалася на генетичному рівні від моїх мами і бабусі, які жили в Мирогощі, що в Дубенському районі. Я ще з дитинства пригадую, що вони з поїздок у Львів завжди привозили квіти і висаджували їх біля хати. Зокрема, під вікном бабусі щороку цвіли лілеї. Цей сорт ми привезли в Березне і я його зберігаю та вирощую до цих пір, охоче роздаю людям.

– Напевно, ця приязнь до квітів, навколишньої природи згодом привели вас в Тернопільський педінститут, де ви здобули фах біолога?

– Так, саме тому я вирішила пов'язати своє подальше життя з вчительською роботою, щоб прищеплювати дітям почуття любові та поваги до навколишнього живого рослинного світу.

Більшу частину своєї педагогічної діяльності я провела у колективі колишньої школи-інтернату. Там, окрім проведення уроків з біології, відповідала за стан квітників і теплиці, в якій ми вирощували ранні овочі для потреб учнівського харчування. Під час уроків праці з дітьми трудилися й на дослідних ділянках, де доглядали за картоплею, буряками, морквою. Так було до тих пір, коли наш район визнали постраждалим від наслідків Чорнобильської катастрофи, адже тоді відмінили заняття на дослідних ділянках.

Однак з учнями ми надалі продовжували займатися доглядом за квітниками та клумбами на території навчального закладу. Разом з школярами викладали різні гірки, створювали квіткові композиції, одне слово, дітки своїми ніжними душами доторкалися до краси природи, своїми руками творили її. І я тоді зрозуміла, що ця краса дійсно виховує наших учнів. Адже ніхто з них вже не дозволяв собі пробігти по клумбі, як це раніше іноді траплялося. А створені загонами так звані «Зелені патрулі» уважно слідували за збереженням краси, яка була плодом нашої спільної праці.

До речі, під час роботи на клумбах я як вчителька не стояла осторонь і не лише керувала учнями, а й сама особисто бра-

ла в руки лопату чи сапку і показувала їм, як треба садити квіти і доглядати за ними. Тож діти разом зі мною залюбки трудилися.

Мені приємно, що досі до мене приїжджають з інших населених пунктів райо-

ну колишні випускниці школи-інтернату і кажуть: «Людмила Павлівно, ми вам щиро вдячні за те, що ви нас в дитинстві навчили доглядати за квітами та городніми культурами. І це нам дуже пригодилося в дорослому житті. То, можливо, ви нам дасте якісь свої гарні квіти, щоб ми їх розвели у себе». Зрозуміло, що я ділюся тим, що в мене росте на клумбах.

В тому, що Л. П. Гладиш щедро роздає квіти, я пересвідчився під час перебування на її подвір'ї, коли вона охоче дала букет знайомій жінці. Чимало любителюк-квітників приходять до Людмили Павлівни, аби обмінятися вирощуваними декоративними рослинами. От і вчора вона віддала одній з них оберемок ірисів.

– Спочатку дещо скептично, але, коли я багато років тому впорядкувала на подвір'ї і навколо хати гарні клумби, то його думка кардинально помінлася. Потім він завжди з приємністю милувався квітами, навіть заохочував мене до улюбленого заняття. Бо, справді, краса пози-

ві люди живуть у цьому домі. Навіть грядку картоплі обсадили такими чудовими квітами».

– Ці іриси я посадила на всю довжину нашого городу, бо там є простір для них і багато сонця. А з іншого боку розмістила піони, які раніше цвіли у дворі. Нехай радують квіти своєю красою інших людей, які щодня проходять провулком, що веде з нашої вулиці до майдану Незалежності і вул. Київської.

З приємністю розповіла Л. П. Гладиш про те, як вона разом з багатьма іншими парафіянами-активістами березнівського Свято-Троїцького храму озеленювала і завітчувала територію навколо нього. З її слів, посадку дерев і кущів здійснила родина Миколи Потійчука. Висаджують квіти біля храму і постійно доглядають за ними Валентина Ковальчук, Галина Зварич, Яків Хилюк, Надія Бернацька, Марія Нисинець, Любов Пілат, Ангеліна Васильєва, Анна Дячук, Тамара Новачок, Марія Шевчук та багато інших ентузіастів. Виплекані їх працюючими руками хости, іриси, лілеї, петунії, троянди, тюльпани та інші квіти радують своєю ніжністю і красою не тільки прихожан Свято-Троїцького храму, але й усіх березнівчан та гостей нашого міста, які щодень милуються неповторними дарами природи і витвором творчої фантазії та працею небайдужих людей.

Відрадно, що багаторічні старання Людмили Павлівни у розвитку любительського квітництва знаходять схвальну оцінку. Її було відзначено грамотами міської ради за перемогу у конкурсах квітників, який проводили напередодні Дня міста. А коли вона працювала в школі-інтернаті, то про досвід її роботи з учнями по облаштуванню куточків природи було знято відеоролик, про це розповідали на вчительських конференціях.

Хоча ця невтомна жінка-трудівниця творить добро не заради слави, а заради того, щоб наше життя і довкілля було красивим та барвистим, щоб воно дарувало людям естетичну насолоду і світлу радість.

Павло РАЧОК.

– **Що для вас квіти? Напевно, щось таке духовне і світле, близьке життєвому світогляду?**

– Вони для мене, як живі істоти, тож я так